

PREAMBULO

Partido Komunista ng Pilipinas

Ang unibersal na teorya ng Marxismo-Leninismo-Maoismo ang gabay sa pagkilos ng Partido Komunista ng Pilipinas. Kataas-taasang tungkulin ng Partido na ilapat ang teoryang ito sa kongkretong kalagayan ng Pilipinas at isanib ito sa kongkretong praktika ng rebolusyong Pilipino. Inilulunsad ng Partido ang demokratikong rebolusyon ng bayan bilang kasalukuyang yugto ng rebolusyong Pilipino na paghahanda sa kasunod na yugtong sosyalistang rebolusyon bilang unang yugto tungo sa pagkakamit ng ultimong layunin nito na komunismo.

Ang Partido Komunista ng Pilipinas ay rebolusyonaryong partido ng uring manggagawa sa Pilipinas at siyang namumunong pwersa ng rebolusyong Pilipino at sambayanang Pilipino. Hinahango nito ang mga saligang prinsipyo mula sa mga turo nina Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao, Ho at ibang mga dakilang komunistang paham at pinuno; at ang mga istorikong aral mula sa mga rebolusyonaryong pakikibaka ng proletaryado at mamamayang Pilipino at iba pa.

Iwinawaksi ng Partido ang suhetibismong burges, dogmatismo man o empirismo, at ang oportunismo na tipong "Kaliwa" o Kanan. Kinundena at itinakwil nito kapwa ang klasikal at modernong rebisyunismo, ang rebisyunistang pagtataksil sa sosyalismo at pagpapanumbalik ng kapitalismo sa ilang bayan. Nagpupunyagi ito sa wastong rebolusyonaryong landas dahil humahalaw ito kapwa ng positibo at negatibong mga aral mula sa pandaigdigang proletaryong rebolusyon at sa rebolusyong Pilipino. Itinataguyod nito ang demokratikong sentralismo para buuin ang kaisahan ng Partido at iwinawaksi kapwa ang burukratismo at ultra-demokrasya. Itinataguyod nito ang napapanahong pagpuna at pagpuna-sa-sarili at ang malawakang pagwawasto ng pangunahing mga kamalian kailanman kinakailangan.

Matagumpay na nilabanan at ginapi ng Unang Dakilang Kilusang Pagwawasto ang rebisyunismong maka-Lava at ang gangsterismong Taruc-Sumulong. Ganoon din ang ginawa ng Ikalawang Dakilang Kilusang Pagwawasto sa suhetibistang kamalian na naglalarawan sa moda ng produksyon hindi bilang malakolonyal at malapyudal, sa nangingibabaw na mga "Kaliwang" kamaliang adbenturismong militar at insureksyunismong lunsod na labag sa estratehikong linya ng matagalang digmang bayan at sa ibang mga kamalian tulad ng repormismo,

liberalismo, sektaryanismo, burukratismo, populismo, likidasyonismo, paksyunalismo, isplitismo at iba pa. Natatangi lalong-lalo na ang paglihis sa linyang anti-rebisyunista, at pinapanghina nito ang unibersalidad ng Maoismo at ang kabuluhan nito sa rebolusyong Pilipino. Kinatangian ang Ikalawang Dakilang Kilusang Pagwawasto ng maigting na panloob na tunggalian ng Partido hanggang sa malawakang anti-Partidong kampanya ng pangwawasak at mga pambibiyak, at sa pagkagapi sa mga kontra-rebolusyonaryong taksil.

Mula nang muli itong itatag noong Disyembre 26, 1968, ang Partido Komunista ng Pilipinas ay lumakas at nakapagtipon ng kabang-yaman ng karanasan sa pamamagitan ng buhay-at-kamatayang pakikibaka sa imperyalismong US, pyudalismo at burukratang kapitalismo, at namuno sa sambayanang Pilipino sa pagkakamit ng sunud-sunod na tagumpay. Pinatibay nito ang sarili sa ideolohiya, pulitika at organisasyon, isinulong ang rebolusyonaryong adhikain at lakas ng sambayanang Pilipino, at makabuluhang nakaambag sa pandaigdigang proletaryong rebolusyon.

Ang malakolonyal at malapyudal na sistema ay nasa palagiang krisis at naghihingalo. Ang krisis sosyo-ekonomiko ay pinalalala at pinalalalim ng

walang habas na kasakiman ng patakarang neoliberal na ipinalaganap ng US. Walang humpay nitong sinasalanta ang buhay ng mamamayan at lumilikha ng kaguluhang panlipunan. Mas masahol kaysa dati ang krisis sa pulitika sa kabila ng pagbaling mula sa lantad na pasistang diktadura tungo sa serye ng huwad na demokratikong mga rehimen ng oligarkiya ng malaking kumprador-panginoong maylupa. Mas malalim ang pagkakahati ngayon ng magkakalabang reaksyunaryong paksyon, at mas natutulak na gumamit ng dahas laban sa isa't isa. Higit na determinado kaysa nakaraan ang malawak na masa ng sambayanan na maglunsad ng armadong rebolusyon laban sa reaksyunaryong estado at itayo ang sarili nilang demokratikong kapangyarihan.

Determinado ang Partido na higit na palakasin ang sarili bilang pinakasulong na destakamento ng proletaryado na nagtataguyod sa proletaryong rebolusyonaryong pamumuno at nagtatamasa ng suporta ng malawak na masa ng sambayanan sa kasalukuyang yugto ng demokratikong rebolusyon ng bayan at sa susunod na yugto ng rebolusyong sosyalista.

Malalim na nakakaugat ang Partido sa mamamayan, laluna sa masang anakpawis ng mga manggagawa at magsasaka sa buong bansa.

Pinauunlad nito ang pinakamahigpit na ugnay sa mamamayan sa pamamagitan ng pagpukaw, pag-oorganisa at pagpapakilos sa kanila sa pagtatanggol at pagtataguyod ng kanilang mga pambansa at demokratikong mga karapatan at interes.

Matatag na ginagamit ng Partido ang mga sandata ng matagalang digmang bayan at pambansang nagkakaisang prente para gapiin ang imperyalismo at mga lokal na reaksyunaryong uri tulad ng malaking burgesyang kumprador at uring panginoong maylupa. Armadong pakikibaka ang pangunahing anyo ng pakikibaka habang ang ligal na demokratikong kilusan ay sekundaryo ngunit di maisasantabing anyo ng pakikibaka. Sa ilalim ng absolutong pamumuno ng Partido, ang Bagong Hukbong Bayan ay lumalawak at nagkokonsolida ng kanyang mga pwersa sa buong kapuluan. Lumakas ang patriyotiko at progresibong mga alyansa at mga organisasyong bumubuo sa mga ito kapwa sa lihim at hayag, sa kalunsuran at sa kanayunan, sa pamamagitan ng paglulunsad ng lahat ng anyo ng pakikibaka sa iba't ibang larangan.

Isinasakatuparan ng Partido ang pamumuno ng uring manggagawa sa pamamagitan ng masikhay na paggawa at puspusing pakikibaka, binubuo ang saligang alyansa ng uring manggagawa at uring

magsasaka, pinagbubuklod ang saligang masang anakpawis at ang petiburgesyang lunsod bilang mga saligang pwersa ng rebolusyon, kinakabig ang panggitnang burgesya sa hanay ng pambansa-demokratikong rebolusyon at sinasamantala ang mga hidwaan sa hanay ng mga paksyon ng mga naghaharing uri upang ihiwalay at wasakin ang kaaway na sa takdang panahon ay siyang pinakareaksyunaryong paksyon o isang dayuhang mananalakay.

Sa paglulunsad ng digmang bayan, pinagkukumbina ng Partido ang armadong pakikibaka, agraryong rebolusyon at pagbubuo ng mga organo ng kapangyarihang pampulitika at mga organisayong masa. Pinauunlad nito ang mga rebolusyonaryong pwersa sa kanayunan para wasakin ang mga haligi ng pyudalismo at armadong kontra-rebolusyon doon hanggang maging handa na ang mga demokratikong pwersa ng bayan na agawin ang kapangyarihan sa mga lunsod sa estratehikong opensiba.

Ang kanayunan at ang mga mataong bundok at burol ay nagbibigay ng malawak na erya ng maniobra, at nagpapahintulot sa malalim na pag-unlad ng rebolusyonaryong lakas. Saklaw ngayon ng mga larangang gerilya ang libu-libong baryo at makabuluhang mga bahagi ng karamihan ng mga prubinsya at munisipalidad ng Pilipinas at

sumasaklaw hanggang sa bahagi ng mga sentrong bayan, kapitolyo ng probinsya at mga lunsod.

Matatag na pinahihinog ng mga rebolusyonaryong pwersa ang estratehikong depensiba, tumutungo sa estratehikong pagkakapatas at tumatanaw sa estratehikong opensiba. Napangibabawan ng Partido at mamamayan ang lahat ng pagpapaigting ng armadong kontra-rebolusyon at nakapagpalakas sa sarili sa proseso. Nilabanan nila ang bawat pagpapatindi ng dayuhang interbensyong militar, at inihahanda ang sarili laban sa karagdagang pagpapatindi at pinakamasahol na posibleng gerang agresyon; at determinadong makamit ang ganap na tagumpay sa rebolusyon.

Ang Partido Komunista ng Pilipinas ay nagkakaisa at independyenteng Partido, kapantay ng ibang mga partido komunista at partido ng mga manggagawa sa daigdig. Nasa taliba ito ng umaasa-sa-sariling rebolusyonaryong pakikibaka ng sambayanang Pilipino. Kasabay nito, sa harap ng tumitinding interbensyon, lumalaki ang pangangailangan para sa internasyunalistang suporta mula sa mga rebolusyonaryo at progresibong partido, mamamayan at kilusan sa ibayong dagat para suhayan ang patriyotikong pagpupunyagi ng sambayanang Pilipino.

Kapwa patriyotiko at internasyunalistang tungkulin

ng Partido Komunista ng Pilipinas na magwagi laban sa imperyalismong US, pyudalismo at burukratang kapitalismo. Ang pambansa at panlipunang pagpapalaya ng sambayanang Pilipino ay makatutulong sa pagpapahina sa mga imperyalista at lahat ng reaksyunaryo sa pandaigdigang saklaw; makapagpapalakas sa mga rebolusyonaryong partido, mamamayan, sosyalistang bayan at ibang progresibong pwersa sa sarili nilang makatarungang adhikain at makaaambag sa pagpapalaya ng sangkatauhan at pagkakamit ng katarungan, kapayapaan, kasaganaan at kaunlarang pangkultura.

Laging handa ang Partido Komunista ng Pilipinas na gawin ang lahat ng kinakailangan, posible at angkop para palakasin ang pagkakaisa ng internasyunal na kilusang komunista, itaguyod ang pinakamabubungang relasyon sa pagitan ng sambayanang Pilipino at ibang mga mamamayan, at hawanin ang landas para sa ganap na tagumpay ng pambansa-demokratikong rebolusyon, internasyunal na pagkilala sa demokratikong kapangyarihan ng bayan sa Pilipinas at sa pagkakamit ng makatarungang kapayapaan sa Pilipinas at sa daigdig.

Dahil sa lantaran at ganap na panunumbalik ng kapitalismo sa ilang bayan at sa pagkakalansag ng mga rebisyunistang partido at rehimen, dapat

itaguyod at mas malalim na suriin kaysa dati ng Partido ang mga pundamental na prinsipyo ng Marxismo-Leninismo-Maoismo, humalaw ng mga aral mula sa mga rebolusyonaryong tagumpay ng proletaryado at pagtataksil sa sosyalismo ng mga modernong rebisyunista, at kilalanin ang kawastuhan ng ating pakikibaka laban sa mga rebisyunistang taksil na Lava at modernong rebisyunismo.

Tiwala ang Partido na mapamumunuan nito ang demokratikong rebolusyong bayan tungo sa ganap na tagumpay dahil walang kalutasan at patuloy na lumalala ang lokal na krisis panlipunan at lumalakas ang mga rebolusyonaryong pwersa sa kabila ng mababangis at buong-lakas na salakay ng kaaway. Ikinararangal ng Partido ang pagtayo sa unahan ng pandaigdigang proletaryong rebolusyon sa kasalukuyan at determinado itong hikayatin ang lahat ng mamamayan at kanilang mga rebolusyonaryong pwersa na maglunsad ng rebolusyon laban sa imperyalismo at lahat ng reaksyon at para sa daigdig na sa saligan ay bago at mas mainam.

Patuloy na lumalalim at lumalala ang krisis ng pandaigdigang sistemang kapitalista. Ang panunumbalik ng kapitalismo sa dating sosyalistang mga bayan ay nagpadami ng nagriribalang kapitalistang kapangyarihan at

nagpatalas ng mga kontradiksyon sa hanay ng mga imperyalistang kapangyarihan. Ang krisis ng labis-na-produksyon kapwa sa mga bayang kapitalistang industriyal at di mauunlad ay pinabibilis ng neoliberal na patakaran sa ekonomya, ng mas mataas na teknolohiya para sa mas malaking pribadong tubo at ng malaon nang pang-aabuso ng internasyunal na sistema sa pautang.

Ang mga kontradiksyon sa pagitan ng monopolyong burgesy at uring manggagawa sa mga bayang imperyalista; iyong sa pagitan ng mga imperyalistang kapangyarihan at aping mga mamamayan at bansa; iyong sa pagitan ng mga imperyalistang kapangyarihan at ilang bayan na naggigiit ng pambansang kasarinlan at iyong sa pagitan mismo ng mga imperyalista ay tumitindi at nagreresulta sa walang katulad na kaguluhang panlipunan na paborable sa mga rebolusyong panlipunan.

Ang mga desperadong pagtatangka ng imperyalismong US na pigilan ang estratehikong pagdausdos nito sa pamamagitan ng neoliberal na patakaran sa ekonomya at neokonserbatibong patakaran ng pinalaking produksyong pandigma at mga gerang agresyon ay lumilikha ng pinakamapagsamantala at pinakamapang-aping kalagayan at nagtutulak sa mamamayan na

magbangon at magtanggol laban sa imperyalistang pandarambong, terorismo ng estado at mga gerang agresyon. Nasa bisperas tayo ngayon ng mga rebolusyonaryong digma na walang katulad sa kalawakan at igting.